

BENVINGUTS A SINISTERIA

Aquell vespre de finals de setembre els núvols grisos van cobrir el cel i van amagar el sol, que fa tan sols uns instants resplendia com si fos estiu. Les gotes de pluja repicaven al sostre del cotxe, que avançava per una carretera relliscosa. De tant en tant el cel ombrívol s'il·luminava per un llamp brillant. S'iniciava una tempesta ferotge. Jo i els meus amics vam anar a fer senderisme a una muntanya. Després d'un dia esgotador però entretingut tornàvem al nostre poble, així i tot, el viatge de tornada va resultar més difícil del que s'esperava.

- Si plou tant, no podrem arribar a casa - va advertir en Daniel, que conduïa el cotxe.
- Què fem aleshores? - es va espantar la Verònica.
- Haurem de passar la nit en un allotjament situat a prop - va plantejar l'Àlex.
- No crec que tenim un altre remei - jo estava d'acord amb la seva proposta.
- Alícia té raó, hem d'esperar fins que la tempesta es calmi.
- Mireu! - Verònica va assenyalar amb el dit a un senyal de trànsit que anunciava "Sinisteria" - podem aturar-nos en aquesta ciutat.
- És una bona idea - en Daniel va girar el cotxe i es va dirigir en camí al municipi desconegut.

Al cap de poc vam veure la ciutat, si és que se li pot dir ciutat. Les cases i els edificis estaven mig destruïts i abandonats. Els arbres i les plantes estaven secs i tenien un color innatural, com si estiguessin morts. La ciutat era molt extensa. Hi havia botigues buides, un hospital sense finestres, comissaria Mossos d'Esquadra, una vella biblioteca i fins i tot un petit parc amb atraccions espatllades. A vegades, ens trobàvem amb un cotxe aturat en mig de la carretera i sense propietari. Vam recórrer tota la ciutat, així i tot, no vam veure ni una sola persona. Semblava que fa a penes unes setmanes aquest lloc estava ple de vida, però en un instant algun fet misteriós havia provocat la desaparició de tots els seus habitants. Les seves vistes em transmetien un sentiment de tristor i melancolia. Era encara més gris i tenebrosa que els núvols que penjaven sobre la ciutat.

- M'imagino que no trobarem a ningú aquí - va suposar l'Àlex.
- És millor tornar i buscar una altra opció - va oferir la Verònica.

En Daniel es va encaminar cap a la sortida de la població. Vaig veure un cartell esgarrinxat, en quin no em vaig fixar en arribar. En el tauler estava escrit en majúscules "Benvinguts a Sinisteria!". La paraula "Sinisteria" estava ratllada amb pintura vermella. Vaig sentir un calfred. Vam passar el senyal i ens vam dirigir cap als afores, deixant darrere aquell lloc espantós. Es va enfosquir i van començar a aparèixer les primeres estrelles. Després d'uns 15 minuts, em vaig adonar que el paisatge que observava a través de la finestra no canviava.

- Segur que hem pres el camí correcte? - vaig preguntar als meus amics, preocupada.
- No he girat en cap moment - em va assegurar en Daniel.

De sobte vaig veure aquell cartell estripat que deia "Benvinguts a Sinisteria". Com era possible que haguéssim tornat al mateix lloc?

- Hem fet una volta sencera? - es va inquietar la Verònica.
- No pot ser - es va negar en Daniel.

Vam recórrer diversos trajectes, intentant abandonar la població, no obstant això, cada vegada ens trobàvem amb aquell maleït cartell.

- Per què no podem sortir? - l'Àlex estava perplex.
- Sembla que estem voltant al mateix lloc - en Daniel va aturar el cotxe - Ens hem perdut.
- Hem d'intentar un altre cop - la Verònica no volia rendir-se - No podem quedar-nos aquí.

En Daniel va engegar el motor, però de cop i volta un conill va aparèixer enmig de la carretera. Estava cec d'un ull, el seu pelatge estava brut i embolicat, una de les seves orelles sagnava.

- L'hem d'ajudar! - vaig sortir del cotxe i els meus amics em van seguir.
- Alícia, ara és més important ajudar-nos a nosaltres mateixos - em va aturar l'Àlex.

Quan em vaig apropar al conill, em vaig adonar que en comptes de quatre potes, en tenia cinc. No vaig ser l'única qui ho va notar, perquè la Verònica va deixar escapar un crit.

- És un mutant? - en Daniel va intentar espantar el conill perquè s'allunyés de la carretera, però aquest no es va moure.
- No t'apropis gaire - li va aconsellar l'Àlex - Pot transmetre algun tipus d'infecció.

Vam tornar al cotxe i hem decidit explorar la ciutat amb més consideració. Possiblement, trobaríem algú qui ens podria ajudar, tot i que jo ho dubtava.

Al racó més llunyà del municipi vam trobar una construcció gegant. Semblava una central elèctrica després d'haver patit un accident. Vam entrar en un bloc de l'edifici que es va mantenir. Ens vam trobar en una sala enorme i obscura. El terra estava cobert amb una capa de pols i fragments de vidre, hi havia parets pelades, mobles trencats com taules, cadires i armaris. L'Àlex va obrir un dels esmentats armaris, que estava ple de dossiers de color groguenc. En va extreure un i el va començar a llegir acuradament.

- Diu que aquesta instal·lació va ser una central nuclear que incloïa sis unitats d'energia - va afirmar després de no gaire - Es van portar a terme una gran quantitat d'experiments per mitjà de reactors tipus canal d'alta potència.
- Hi va haver un accident? - va preguntar la Verònica, encuriosida.
- No hi diu res - l'Àlex va fullejar el dossier.
- No hi diu res, perquè no es va quedar ningú qui podia descriure aquell esdeveniment.

Ens vam girar i vam veure a un home desconegut al costat de la porta. Tenia al voltant de 40 anys. Era força alt, tenia el cabell castany fosc i ulls de color verd brillant com maragda. Portava una capa negra i llarga i unes ulleres, amb un dels vidres trencat.

- Qui és vostè? - la Verònica es va aprovar a l'estrany misteriós.
- Em dic Cristian, encantat de conèixer-vos - l'home va somriure cortesament - Aquí no tenim gaires visitants.
- Sap què va passar en aquest lloc espantós? - tenia premonició de que ell era capaç de resoldre els nostres dubtes.
- Per molt que intenti oblidar-ho, no ho he aconseguit - Cristian va seure en una cadira antiga - El 23 de maig de 1994 es va produir una explosió d'un reactor tipus RBMK a la quarta unitat de potència de la central nuclear de Sinisteria. A diverses estances es va iniciar un incendi crític i, per causa de l'accident, es van alliberar substàncies radioactives, com isòtops d'urani i plutoni, al medi ambient. L'accident va ser el resultat d'una sèrie de violacions de normes i regulacions per part del personal de la central.
- Vol dir que el que està passant aquí és conseqüència de la radiació? Com a Txernòbil? - va comprendre en Daniel.
- Ni més ni menys - va assentir en Cristian.

El desconegut parlava amb un accent i expressió no habituals, com si s'hagués quedat atrapat en el temps, fa unes quantes dècades.

- De totes maneres no podem sortir de la ciutat - m'havia adonat jo.
- La radiació dispersa augmenta amb la disminució de l'alçada del sol i la transparència de l'atmosfera, així com amb un increment de la nuvolositat - va explicar en Cristian serenament - Ara mateix no podeu fer res més que esperar.
- I vostè perquè no va abandonar aquest lloc? - es va interessar la Verònica.

Però quan ens vam girar, en Cristian ja no hi era. Va desaparèixer igual d'inesperadament que va arribar.

Seguint els seus consells vam passar la nit en aquella mateixa central atterridora, tremolant de fred. Tan aviat com va sortir el sol, vam prendre el camí. Aquesta vegada vam poder marxar sense gaires complicacions i al cap de poc vam tornar a casa. Aquesta història va ocórrer fa molts mesos o fins i tot anys. No obstant això, encara me'n recordo del cartell estripat que deia "Benvinguts a Sinisteria", del conill amb cinc potes i d'aquell críptic home, amb les ulleres trencades. Potser era un dels pocs habitants que no van fugir de la ciutat. O potser havia sigut un científic de la central que va morir durant l'accident, però el seu esperit ajudava als viatgers que s'havien desviat del camí i havien estat captivats per l'enigmàtica Siniestria, tal i com ho havíem estat nosaltres.